

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **m. a.s.** se sídlem O., R. 373/6, v řízení zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č.j. KUOK 29897/2015, ve věci místního poplatku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7. 4. 2015 č.j. KUOK 29897/2015 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C.

O d ů v o d n ě n í:

A. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015 č. j. KUOK 29897/2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uničov (dále v rozsudku jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 9. 2011, č. j. MUUV 14836/2011.

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2011, č. j. MUUV 14836/2011 nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen též „JTHZ“) v částce 40.000 Kč s odůvodněním, že byly splněny potřebné skutečnosti ke stanovení a výběru místního poplatku s tím, že obce a města nemají povinnost a oprávnění zkoumat zákonnost rozhodnutí jiných správních orgánů. Správní orgán I. stupně uzavřel, že z důvodu nedodržení obecně závazné vyhlášky (dále též jen „OZV“) města Uničov č. 2/2011 eviduje ke dni 9. 9. 2011 na osobním daňovém účtu nedoplatek ve výši 23.364 Kč.

K odvolání žalobce žalovaný potvrdil uvedené rozhodnutí při vázanosti právním názorem vysloveným soudem ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 130/2012-42 s tím, že poplatková povinnost žalobce byla najisto postavena platebním výměrem správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2014 č. j. MUUV 7170/2011, kterým byla žalobci stanovena poplatková povinnost na místním poplatku za 8 ks JTHZ ve výši 39.445 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že nebylo zjištěno, že by žalobce měl u správce poplatku přeplatek, natož vratitelný, když částka 40.000 Kč byla platbou místního poplatku za JTHZ (žalobcem uvedeno zpoplatňované období 1. 1. 2011 až 31. 3. 2011 za 8 ks. JTHZ) a nelze ji tak považovat za přeplatek dle § 154 odst. 1 daňového řádu (zák. č. 280/2009 Sb. – dále jen „d. ř.“), když poplatková povinnost žalobci vznikla a místní poplatek tak nebyl zaplacen bez zákonného podkladu. Námitku neústavnosti § 10a zákona o místních poplatcích (zák. č. 565/1990 Sb. – dále jen „ZMP“) odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 důvodnou neshledal, tak jako důvodnou neshledal námitku žalobce do nemožnosti jím provozované JTHZ zpoplatnit místním poplatkem přičemž ve vztahu k pojmu JTHZ poukázal žalovaný na výklad tohoto pojmu zaujatý krajským soudem ve výše uvedeném řízení o přeplatku a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24) a výkladem dovodil, že interaktivní videoloterní terminál, jakožto koncová zařízení centrálního loterního systému podléhají povolení Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a lze je podřadit pod pojem JTHZ dle § 10a ZMP, přičemž výklad ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. ve znění účinném do 13. 10. 2011 – dále jen „zákon o loteriích“) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu a neodůvodňuje aplikaci zásady in dubio pro libertatem. Nedůvodnou shledal též námitku žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá požadavkům d. ř. s tím, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že rozhodl podle § 155 d. ř. a konkretizace ustanovení tohoto zákona byla nad rámec zákonného požadavku na tuto náležitost rozhodnutí a umožňovala žalobci dostatečně porozumět výroku rozhodnutí,

příčemž nebylo nutné, aby byla přímo ve výroku rozhodnutí uvedena ustanovení ZMP či OZV.

B. Žalobní body

Ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím vznesl žalobce tyto námitky:

- 1) Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody, jak požaduje d. ř. a porušil § 114 odst. 2 a 3, § 116 odst. 2 d. ř., § 10a a § 11 ZMP ve znění účinném do 13. 10. 2011 a § 50 odst. 3 zákona o loteriích a měl prohlásit rozhodnutí orgánu I. stupně za nicotné.
- 2) Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně vyměřil místní poplatek za období 1. čtvrtletí roku 2011 v částce 40.000 Kč za 8 zařízení, na základě odvolání byla vyměřovaná částka změněna na částku 39.445 Kč a rozhoduje-li žalovaný o přeplatku 40.000 Kč, pak částku 555 Kč nemá podloženu žádným platebním výměrem.
- 3) Správce poplatku místní poplatek za období 1. čtvrtletí roku 2011 vyměřil platebním výměrem ze dne 12. 11. 2014 č. j. MUUV 7170/2011, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně a toto právo se tak prekludovalo. Ve věci platebního výměru již byla podána správní žaloba u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 65 Af 18/2015, kdy hlavním žalobním tvrzením je prekluze práva na vyměření místního poplatku a pokud bude platební výměr zrušen, bude rozhodnutí o přeplatku opět postrádat svůj podklad a s ohledem na prekluzi práva na stanovení poplatku tak poplatková povinnost žalobce není postavena najisto a není stanovena na jeho daňovém účtu. Na běh prekluzivní lhůty nemohlo mít vliv řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 130/2012, když se nejednalo o řízení týkající se vyměření místního poplatku, ale o řízení ve věci vrácení přeplatku a nelze tak aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., neboť rozhodnutí o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně a jedná se o dvě zcela odlišná řízení (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 85/2012), když v řízení o přeplatku je jeho předmětem to, jaký je stav daňového účtu, jde o řízení formální a jeho výsledkem je posouzení toho, zda platba, kterou žadatel uhradil, a kterou žádá nyní zpět jako přeplatek, má odraz v rozhodnutí o stanovení daně. Dle žalobce nemohl žalovaný rozhodnout o přeplatku na místním poplatku bez toho, aby měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr, a to za situace, kdy se žalobce opakovaně vyjadřuje v tom smyslu, že jeho zařízení místnímu poplatku nepodléhají a kdy pouze na základě pravomocného platebního výměru může být poplatek zanesen do daňové evidence – na daňový účet žalobce.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu z těchto důvodů:

- Ad 1) Žalovaný se s odvolacími důvody žalobce k § 10a a § 11 ZMP a § 50 odst. 3 zákona o loteriích dostatečně vypořádal a nadále na svých názorech v napadeném rozhodnutí setrvává s tím, že žalovaný postupoval v souladu s § 114 d. ř. a odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu požadovaném odvoláním.

- Ad 2) Žalovaný neshledal důvody pro vrácení částky 40.000 Kč s tím, že pokud daňový subjekt uhradil příslušnou částku platby na kreditní straně osobního daňového účtu v souladu s předpisem na debetní straně osobního daňového účtu s jeho zákonnou povinností (dle ohlašovací povinnosti podané žalobcem), nevzniká dle § 154 odst. 1 d. ř. přeplatek, ani vratitelný přeplatek (§ 155 odst. 2 d. ř.), když placení poplatků za daná JTHZ byla v souladu se zákonnou úpravou. Poplatková povinnost žalobce stíhala a zaplacený poplatek tak není bezdůvodným plněním ani vratitelným přeplatkem, když daňový přeplatek lze vrátit daňovému subjektu jen tehdy, pokud vznikl a je vratitelný, přičemž podmínkou jeho vrácení je neexistence nedoplatků. Dále uvedl, že dle evidované poplatkové povinnosti 4. čtvrtletí roku 2010 a poplatkových povinností roku 2011 byla požadovaná částka použita na úhradu splatných daňových pohledávek dle stanoveného postupu § 152 d. ř. a jelikož správce poplatku I. stupně vratitelný poplatek neevidoval, žádost žalobce zamítl, přičemž rozdíl mezi částkou 40.000 Kč a 39.445 Kč byl předmětem platebního výměru č. j. MUUV 7170/2011 a správce poplatku I. stupně při vyřizování žádosti žalobce procesně nepochybil.
- Ad 3) Tím, že Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42 zrušil pouze rozhodnutí odvolacího orgánu pro předčasnost a zavázal ho právním názorem, vrátil řízení do odvolacího stadia a vyměřovacího řízení, z tohoto důvodu odvolací orgán vrátil správnímu orgánu I. stupně odvolací spis, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu uvedeného rozsudku krajského soudu a teprve nabytím právní moci platebního výměru mohlo být o odvolání žalobce rozhodnuto, přičemž z odůvodnění rozsudku krajského soudu nelze dovodit, že by odpadl důvod daňového řízení z důvodu prekluze a nemožnosti zajištění vyřízení odvolání ve věci rozhodnutí o přeplatku. Platebním výměrem ze dne 12. 11. 2014 č. j. MUUV 7170/2011 tak byla najisto postavena poplatková povinnost na místním poplatku za JTHZ za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 a uvedený platební výměr tak byl deklaratorním rozhodnutím stvrzujícím zákonnou poplatkovou povinnost. Dle žalovaného ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) d. ř. neběžela po dobu řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 130/2012 a dalších prekluzivní lhůta pro stanovení poplatku a pokud by došlo k prekluzi práva na stanovení poplatku, pak by se krajský soud nezabýval ve svém rozhodnutí otázkou předčasnosti rozhodnutí o přeplatku, neboť by k prekluzi přihlédl i bez návrhu. Nedůvodná je argumentace žalobce, že bez pravomocného platebního výměru nelze do daňové evidence zanést poplatek, když ZMP i OZV spočívají na ohlašovacím principu a principu přímé uhrazovací povinnosti, a proto úhradě poplatku nemusí předcházet jeho vyměření a předpis poplatkové povinnosti na osobní daňový účet provede správce poplatku na základě zákonem stanovené ohlašovací povinnosti a v souladu s danou OZV (§ 149 odst. 1 d. ř.), přičemž případným důsledkem uplynutí lhůty pro stanovení poplatku by byla pouze skutečnost, že správce poplatku I. stupně by již nemohl vydat platební výměr, čímž by ztratil nárok na vydání informativního podkladu pro případné odvolací či soudní řízení. Současně uvedl, že na peněžitá plnění uložená podle ZMP se nahlíží jako na jednorázové daně, přičemž evidence se vede podle d. ř. a musí být zajištěna jejich provázanost s dalšími instrumenty d. ř.

D. Replika žalobce

Žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného dále uvedl, že krajský soud se prekluzí zabývat nemohl, neboť nebyl oprávněn zabývat se hmotněprávní stránkou věci a takto i krajský soud v předmětných řízeních postupoval, když si byl vědom odlišnosti řízení vyměřovacího od řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Rozsudek krajského soudu byl vydán v době, kdy některé poplatky bylo možné ještě vyměřit, přičemž platební výměr nemá pouze informativní charakter. Současně je třeba poukázat na to, že žalovaný se nezabýval odlišností vyměřené částky (39.445 Kč) od částky přeplatku (40.000 Kč).

E. Obsah správního spisu

OZV č. 2/2010 město Uničov s účinností od 6. 10. 2010 stanovilo místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč za tři měsíce za každý přístroj. Žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k JTHZ (celkem 8 ks – typ Multi lotto č. ML0557, č. ML 0558, č. ML0559, č. ML0560, č. ML0561, typ Kajot č. 9111108008965 a typ Synot č. I702488) ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášení žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce žádá o vydání platebního výměru (při ohlášení pro rok 2010), resp. požádal o stanovisko (při ohlášení pro rok 2011). Žádostí ze dne 29. 7. 2011 požádal žalobce o vrácení přeplatku s tím, že dne 28. 3. 2011 zaplatil místní poplatek za JTHZ za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve výši 40.000 Kč, ačkoliv dle žalobce za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat a v žádosti provedl rozbor, proč není povinen místní poplatek platit. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 9. 9. 2011 v části A. tohoto odůvodnění uvedené rozhodnutí, které žalobce napadl včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 30. 10. 2012 rozhodnutím č. j. KUOK 88783/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 130/2012-25.

Rozsudkem ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 130/2012-42 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud neshledal protiústavním § 10a ZMP s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. Dále uzavřel, že žalovaným provozované interaktivní videoloterní terminály jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích a krajský soud pokládal tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícery možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“. Nevydal-li správce poplatku I. stupně, za situace, kdy žalobce již v ohlášení žádal o vydání platebního výměru na předmětný poplatek, na předmětný místní poplatek platební výměr, nebyl dosud poplatek nikterak vyměřen, pročez tu není žádný předpis tohoto poplatku ve smyslu § 154 odst. 1 d. ř., a to bez ohledu na to, že byla splněna ohlašovací povinnost a poplatek i zaplacen. Krajský soud následně uzavřel, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné,

neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádostí o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

Na základě tohoto rozsudku žalovaný vrátil správnímu orgánu I. stupně odvolání k zajištění vyměření předmětného místního poplatku u daňového subjektu s tím, že teprve po právní moci platebního výměru bude moci být o odvolání proti rozhodnutí ze dne 9. 9. 2011 rozhodnuto.

Platebním výměrem č. j. MUUV 7170/2011 ze dne 12. 11. 2014 byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 40.000 Kč, a to za zde vyjmenované JTHZ (viz. výše) za období 1. 1. 2011 až 31. 3. 2011 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 29888/2015 uvedený platební výměr změnil tak, že místní poplatek za uvedená zařízení stanovil částkou 39.445 Kč, když u JTHZ č. ML0562 omezil dobu jeho provozování od 1. 1. 2011 do 21. 3. 2011 s ohledem na žalobcem doložené rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o umístění a provozování uvedeného zařízení ke dni 22. 3. 2011, jinak shledal PV za řádný, mající všechny náležitosti.

F. Relevantní právní úprava

Podle § 154 odst. 1 d. ř. přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.

Podle § 154 odst. 2 d. ř. správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.

Podle § 155 odst. 2 d. ř. správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

G. Právní posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ad 1) K nezákonnosti rozhodnutí žalovaného

Předně je třeba uvést, že žalobce tento svůj žalobní bod vymezil poněkud obecně. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se podává, že žalovaný se řádně a dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Ve vztahu k § 10a a § 11 ZMP, § 50 odst. 3 zákona o loteriích v souladu se závěry Krajského soudu v Ostravě uvedenými v rozsudku ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 130/2012-42, zcela jasně a přehledně uvedl, na základě čeho byly žalobcem provozované JTHZ podřízeny režimu ZMP, přičemž současně odkázal též na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Tyto závěry sdílí též krajský soud v posuzované věci a považuje je za správné a přiléhavé. Též se zabýval odvolací námitkou žalobce vztahující se k neuvedení předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a to na straně 5 svého rozhodnutí, přičemž krajský soud neshledává, že by se s touto námitkou vypořádal nesrozumitelně či nejasně s tím, že současně opravil evidentní písařskou nesprávnost v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně v označení aplikované OZV, když správní orgán I. stupně nesprávně uvedl OZV č. 2/2011, ačkoliv mělo být uvedeno OZV č. 2/2010.

Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným.

Ad 2) K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

Správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje jeho daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatcích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v § 149 d. ř. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v § 1 odst. 2 d. ř. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 154 odst. 2 až 4 d. ř. Daňový přeplatek vzniká tehdy, pokud úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Tento přeplatek je možno daňovému subjektu vrátit, a to jen tehdy, jde-li o vratitelný přeplatek (§ 154 odst. 2 d. ř.). Postup při vrácení vratitelného přeplatku upravuje § 155 d. ř.

V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 (uveřejněný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že při rozhodování o vrácení přeplatku na dani (poplatku) správní orgán nejprve zkoumá, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní/některém poplatku eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s tímto přeplatkem (§ 154 odst. 2 - 4 daňového řádu), tj. ověří, zda se jedná o vratitelný přeplatek. Posuzuje, jestli neexistuje předpoklad, že do deseti dnů dojde k předepsání platební povinnosti (novinka oproti předchozí právní úpravě), dále zda neeviduje on sám nedoplatek na jiných daňových účtech daňového subjektu nebo zda některý z jiných správců daně neuplatnil požadavek na úhradu jím evidovaných nedoplatků téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn a zároveň povinen takový vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu vrátit. Uvedené podmínky musí nastat kumulativně. Pokud však správní

orgán dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje nebo že se nejedná o přeplatek vratitelný, žádost o vrácení přeplatku zamítne.

V posuzované věci správní orgán I. stupně uzavřel, že byly splněny potřebné skutečnosti ke stanovení a výběru místního poplatku s tím, že eviduje ke dni 9. 9. 2011 na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek ve výši 23.364 Kč. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že částka 40.000 Kč byla platbou místního poplatku za JTHZ a nelze ji tak považovat za vratitelný přeplatek, když poplatková povinnost žalobci vznikla a místní poplatek tak nebyl zaplacen bez zákonného podkladu.

Jak se z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného podává, žalovaný uzavřel, že u žalobce neeviduje vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 odst. 2 d. ř., a to za situace, kdy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 9. 9. 2011 uvedl, že na osobním daňovém účtu žalobce eviduje nedoplatek ve výši 23.364 Kč (za situace, kdy žalobce v žádosti o vrácení přeplatku tvrdil, že si svoji poplatkovou povinnost za 1. čtvrtletí roku 2011 splnil platbou ze dne 28. 3. 2011). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak nepodává, na základě jakých konkrétních úvah dospěl žalovaný k závěru, že neexistuje vratitelný přeplatek (podle kritérií daných § 154 d. ř.) v situaci, kdy ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo přezkoumatelné co do závěru, že ke dni 9. 9. 2011 existoval na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na jedné straně tvrdí, že platebním výměrem č. j. MUUV 7170/2011 ze dne 12. 11. 2014 byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 39.445 Kč za 1. čtvrtletí roku 2011 a na druhé straně tvrdí, že platba žalobce 40.000 Kč byla platbou na poplatkovou povinnost za stejné období, aniž by jakkoliv objasnil, proč se uvedené částky liší, a proč minimálně v rozsahu 555 Kč (rozdíl mezi 40.000 a 39.445 Kč) se o vratitelný přeplatek nemůže jednat.

Výše uvedená tak způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a krajský soud uvedený žalobní bod tak shledává důvodným.

Ad 3) K nemožnosti vyměřit místní poplatek

Krajský soud s ohledem na výše uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části týkající se samotného přeplatku nepovažuje za nezbytné se podrobně vypořádat s uvedeným žalobním bodem. Pouze pro úplnost však považuje za vhodné uvést, že otázkou povinnosti vydat platební výměr na místní poplatek za JTHZ (a tím pádem i otázkou jeho závaznosti) v návaznosti na řízení o přeplatku se zabýval Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, a to konkrétně v odstavcích 45 až 48 tohoto rozhodnutí a dále např. v rozsudcích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015-41, ze dne 8. 4. 2016, č. j. 2 Afs 320/2015-35 (uveřejněné na www.nssoud.cz).

H. Závěr

Pro důvodnost žalobního bodu 2) tedy krajský soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil

žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou daňové orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

I. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšným účastníkem a má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 15.342 Kč sestávajících:

- ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč,
- z odměny za zastoupení advokátem ve výši 9.300 Kč za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a vyjádření ve věci samé ze dne 5. 8. 2015) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady tří režijních paušálů po 300 Kč, celkem 900 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 2.142 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 20. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu